

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 303/05
05.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Маријом Вуковић-Станковић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела силовања из члана 103. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 3. у вези става 3. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби бранилаца оптуженог, адвоката АБ, и др., изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.333/03 од 27.12.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 05.05.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба бранилаца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К.333/03 од 27.12.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом, оптужени АА је оглашен кривим, да је извршио два кривична дела и то кривично дело силовање из члана 103. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осуђен на јединствену казну затвора, у трајању од седам година.

На основу члана 50. ОКЗ, оптуженом се у изречену казну затвора урачунава и време проведено у притвору, који је одређен решењем истражног судије првостепеног суда Кри.517/03 од 26.06.2003. године, а који му се рачуна од 24.06.2003. године, продужаван до 24.09.2003. године, када му је исти решењем истражног судије првостепеног суда, укинут. На основу члана 206. ЗКП, оштећена ББ се са својим имовинско-правним захтевом, упућује на грађанску парницу. На основу члана 196. став 1. у вези члана 193. став 2. тачка 1. и 9. ЗКП, обавезује се оптужени да плати трошкове кривичног поступка у износу од 10.000,00 динара, као и паушални износ од 4.000,00 динара, а све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено су изјавили заједничку жалбу браниоци оптуженог, адвокати АБ и АБ, и то из свих законских основа, из члана 367. ЗКП, из којих се једна пресуда може побијати, са предлогом, да Врховни суд, усвоји њихову жалбу, а побијану пресуду преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе, јер није доказано да је оптужени учинио кривична дела за која је оптужен, или да жалбу усвоји, а побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне знатно блажу казну, или да жалбу усвоји и побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Републички јавни тужилац Србије је у свом писменом поднеску Ктж.428/05 од 04.03.2005. године, предложио да Врховни суд, одбије као неосновану жалбу бранилаца оптуженог, изјављену против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.333/03 од 27.12.2004. године и потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог и његовог браниоца, адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, размотрио је све списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у жалби, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, увек пази по службеној дужности, а у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, нити постоје битне повреде одредаба кривичног поступка, а које су истакнуте у жалби бранилаца оптуженог.

Наиме, неосновано се у жалби бранилаца оптуженог наводи, да је првостепени суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер на против, изрека пресуде садржи све битне елементе бића кривичних дела, која су оптуженом стављена на терет. При томе, првостепени суд није повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде, већ је само другим речима интерпретирао садржину претње коју је оптужени упутио оштећеној, из чега проистиче озбиљност претње, односно само изоставио поједине радње које нису доказане (да ће доћи људи из Београда, који ће је одвести да је убију).

Првостепени суд је, насупрот наводима у жалби, потпуно и правилно утврдио чињенично стање, које проистиче из доказа, изведених током спроведеног поступка. Оштећена ББ је детаљно описала извршење кривичног дела, радње које је оптужени предузимао, а свој исказ није мењала. Поред тога, њен исказ је у складу са медицинском документацијом и налазу и мишљењу вештака, као и са другим изведеним доказима, пре свега, исказима сведока, па га је суд оценио као веродостојан, а за то је дао ваљане и уверљиве разлоге.

Стога, Врховни суд, сматра да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и све одлучне чињенице у првостепеној пресуди, да није повређен кривични закон, јер је првостепени суд, с обзиром на утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон и по мишљењу Врховног суда, истакнути жалбени наводи бранилаца оптуженог су оцењени као неосновани.

Наиме, оптужени је критичном приликом према мал. оштећеној, која је рођена _____. године, прво применио силу, па затим и озбиљну квалификовану претњу.

Фактичко је питање, када се ради о једној таквој претњи и то зависи од околности извршења дела, личности оштећене – њених личних својстава, места и околности вршења кривичног дела. Све је то имао у виду првостепени суд, приликом извођења чињеничних правних закључака и приликом правне оцене кривичног дела.

Оптужени се прво, мал. оштећеној лажно представио, возио је својим колима оштећену у нежељеном правцу, критични догађај се одиграо око 04,30 часова, ујутру, на пустом месту, где је било само неко дрвеће, а након тога њиве. Без и једне куће у близини, тако да мал. оштећена није ни од кога могла да очекује помоћ, критичном приликом.

Да је мал. оштећена говорила истину, види се из њеног понашања непосредно по критичном догађају.

Наиме, мал. оштећена је искочила из возила оптуженог, док је он био у кретању и задобила је при том, лаке телесне повреде.

Одмах, потом, око 05,00 часова, изјутра у своје возило примио је сведок ВВ, са одеротинама по телу, видно узнемирену и уплашену.

Стога, Врховни суд налази да је првостепени суд, правилно применио кривични закон, када је нашао да је оптужени извршио два кривична дела и то прво кривично дело силовања из члана 103. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Испитујући, првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалбе бранилаца оптуженог, веће овога суда је нашло, да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности које су у смислу члана 41. ОКЗ, од значаја за одмеравање казне и правилном оценом утврђених олакшавајућих околности (оптужени је ожењен и отац једног мал. детета) и отежавајућих околности (вишеструка ранија осуђиваност оптуженог), а основано претходно утврдио појединачне казне оптуженог за свако извршено кривично дело, а потом му применом члана 48. ОКЗ, изрекао једну јединствену казну затвора, која и по налажењу овога суда, представља нужну, али неопходну меру за остваривање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ, јер је адекватна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог.

Жалбени предлог бранилаца оптуженог за блажим кажњавањем, оцењени су као неосновани, тим пре, што нису поткрепљени неким новим значајним околностима које првостепени суд није имао у виду приликом одлучивања о кривичној санкцији.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ан